

[Justitsministeren]

signaler, som det blev sagt, er det Folketingets sag. Fru Pia Gjellerup kan næppe vide det, men andre ved det, at på den konference, der var for to-tre år siden, hvor vi indledte drøftelsen om afskaffelse af prøveløsladelsen, sagde Dommerforeningens formand, at en tilkendegivelse fra Folketingets side måtte interessere domstolene. Jeg ser det altså som en åbning sammenholdt med andre udtalelser, som jeg erindrer fra tidligere tid fra socialdemokratisk side, hvor man også viste en åbning for at drøfte begrænsning eller afskaffelse af prøveløsladelsesordningerne.

Jeg synes, jeg til sidst vil gøre opmærksom på én ting til. Det har undret mig, ikke mindst i hr. Leif Hermanns bemærkninger, når man drøfter domstolene, at man så alene beskæftiger sig med de juridiske dommere. Hr. Leif Hermanns standpunkt over for forslag om prøveløsladelse undrer mig ikke spor, det er i overensstemmelse med det forslag, SF tidligere har stillet, og som ikke har fået tilslutning her i Tinget. Men det undrer mig, at når hr. Leif Hermann, og det gælder også andre af dem, der var modstandere og er modstandere af det forslag, jeg har fremsat, når de drøfter domstolenes stilling, så er det alene er de juridiske dommere, der omtales. Det er jo dog en kendsgerning, at lægdommerne, hvad enten det er nævninge eller domsmænd, har en lige så stor vægt i disse sager som de juridiske dommere har, i nogle tilfælde en større. Derfor synes jeg også, at man roligt, hvis man har også nogen tillid til alle disse udmærkede medborgere, der bliver indkaldt som dommere og nævninge, kan overlade spørgsmålet om strafudmåling til domstolene. Det agter jeg i hvert fald at gøre.

(Kort bemærkning):

Bernhard Baunsgaard (RV):

En kort bemærkning i anledning af det, ministeren gav som forklaring på, at netop prøveløsladelse og vold var udvalgt. Det er naturligvis korrekt, at fem partier har fremsat forslag om prøveløsladelse her i Tinget. Men det er fortsat ubegribeligt, at ministeren kunne komme med et forslag om skærpelse af prøveløsladelsesmuligheden, for diskussionen i Folketinget har vist, at der ikke er flertal for det. Netop de partier, der dengang ikke gav tilslutning til regeringspartierne, er jo blevet styrket ved valget. Jeg synes nok, at man ikke alene i sådanne

overvejelser burde tage hensyn til, om der foreligger forslag, men også til, hvordan holdningen i Folketinget har været. Jeg tror, at det har stået helt klart, at den institution, som den socialdemokratiske regering indførte i 1982 med, at prøveløsladelse bruges efter 2 måneder som i de øvrige nordiske lande, stadig væk holder. Vi ønsker ikke at ændre i det, og vi er i denne forbindelse et flertal.

Pia Gjellerup (S):

Jeg mener, at det er vigtigt, at vi får slået fast i dag, at vi i hvert fald fra Socialdemokratiets side vil inddrage øvrige af Straffelovrådets forslag under udvalgsarbejdet og ikke vente på, at justitsministeren får klippet enkelte dele ud af den fyldige betænkning.

I øvrigt savner jeg svar på de mulige økonomiske konsekvenser af det stillede forslag. Enten skal der bruges et milliardbeløb på bygning af fængsler i 1989 og noget, der minder om 150 mio. kr. til driften som følge af en skærpelse af de kortere straffe med 50 pct., eller også skal straffene afkortes med en tredjedel, hvis prøveløsladelsen bortfalder for de kortere straffe. Ministeren må bestemme sig til, om der skal være hårdere straffe og dermed flere fængsler, eller om der skal gives et tydeligt signal om en forkortelse af de domme, der gives for de kortere straffe. Signalet om afkortelse af straffene kan i tilfælde af, at regeringen ønsker reglerne om prøveløsladelse gennemført, gives i form af en reduktion af de lave strafferammer med en tredjedel. Det vil gøre signalet seriøst. Det er så en anbefaling dels til justitsministeren, dels til hr. Bjørn Elmquist, som jeg i øvrigt vil svare, at vi i Socialdemokratiet vil holde os til Straffelovrådets flertal, der ønsker at fastholde prøveløsladelsesinstituttet. Men det gør jo ikke noget, at regeringens forslag bliver fremstillet tydeligere og med oplysning om de konsekvenser, det indebærer.

Fru Birgith Mogensen fra CD kom som sædvanlig med en række mere eller mindre – mest mere – udokumenterede påstande om udviklingen i kriminaliteten i Danmark og Folketingets forhold til og behandling af emnet, og som sædvanlig forlod hun salen umiddelbart efter for at undgå enhver debat om emnet.

Til justitsministeren skal jeg sige, at der er ikke tale om, at vi mener, man skal følge Straffelovrådet eller andre eksperter i enhver hense-